

---

---

## GA NIET ZACHTJES HEEN

Uit de dagboeken van Lenny Abramov

---

---

1 juni

Rome-New York

Lief dagboek,

Vandaag heb ik een belangrijke beslissing genomen: *ik heb besloten niet dood te gaan.*

Anderen om me heen zullen overlijden. Ze zullen worden weggevaagd. Van hun persoonlijkheid blijft niets over. De lichtknop wordt omgedraaid. Hun leven, hun hele wezen zal worden gemarkeerd door glanzende marmeren zerken met leugenachtige opschriften ('haar ster scheen stralend', 'we zullen hem nooit vergeten', 'hij was dol op jazz'), tot die zerken zullen worden weggespoeld door een stormvloed of in stukken gehakt door een genetisch gemanipuleerde toekomstkalkoen.

Laat je niet wijsmaken dat het leven een reis is. Na een reis kom je ergens aan. Als ik metrolijn 6 neem naar mijn sociaal werker, dan is dat een reis. Als ik de piloot van dit gammele toestel van United Continental Delta-American, dat zich op dit moment trillend een weg baant boven de Atlantische Oceaan, smEEK om te draaien en linea recta terug te vliegen naar Rome, rechtstreeks in de wispelturige armen van Eunice Park, dán is er sprake van een reis.

Maar wacht even. Er is toch meer... We laten een erfenis

na. We kunnen niet sterven, omdat ons nageslacht verder leeft! Het rituele doorgeven van het DNA – mama’s pijpenkrullen, opa’s onderlip. ‘I believe the children are our future.’ Ik citeer hier uit ‘The Greatest Love of All’ van de jaren-tachtig popdiva Whitney Houston, het negende nummer van haar eerste elpee met die titel.

Wat een gelul. Kinderen zijn alleen onze toekomst in de engste, meest overgankelijke betekenis. Ze zijn onze toekomst totdat ze zelf ook doodgaan. De volgende tekstregel van dat nummer luidt: ‘Teach them well and let them lead the way,’ waarmee ouders worden aangemoedigd hun eigenheid en individualiteit vaarwel te zeggen ten gunste van de toekomstige generaties. De uitdrukking ‘Ik leef voor mijn kinderen’ komt er bijvoorbeeld op neer dat je verwacht het niet lang meer te zullen maken, en dat je leven om allerlei praktische redenen bijna voorbij is. Het zou dus dichter bij de waarheid zijn om te stellen: ‘Ik ga langzaam dood voor mijn kinderen’.

Maar wat zijn onze kinderen? Schattig en fris zolang ze jong zijn; zonder het begrip van sterfelijkheid; stoeiend – net als Eunice Park – in het hoge gras met hun albasten benen; als jonge hertjes, stuk voor stuk lieve jonge hertjes, stralend in hun dromerige kneedbaarheid, één met de ogenschijnlijk eenvoudige natuur van hun wereldje.

En dan, vliegensvlug bijna een eeuw later: kwijlend aan de arm van zo’n arme Mexicaanse verpleegster in een verpleeghuis in Arizona.

Weggevaagd. Wist je dat elk vredig, natuurlijk sterfgeval op eenentachtigjarige leeftijd een ongelooflijk drama is? Elke dag vallen er mensen, individuen – Amerikanen als dat duidelijker is – plat voorover op het slagveld, en die komen niet meer overeind. Ze bestaan niet meer. Het zijn complexe persoonlijkheden, van wie de hersenschors straalde door waan-

zinnige universums die onze schapen drijvende, vijgen eten-  
de, analoge voorouders zouden hebben verbijsterd. Het zijn  
halfgoden, liefdevolle figuren, leven schenkende, onbekende  
genieën, helden van de smidse, die 's ochtends om kwart over  
zes opstaan om koffie te zetten, in stilte bidden dat ze de vol-  
gende dag mogen aanschouwen en de dag daarna, en dan het  
afstuderen van Sarah en dan...

*Weggevaagd.*

Maar dat geldt niet voor mij, lief dagboek. Gelukkig dag-  
boek. Onwaardig dagboek. Vanaf vandaag begin je aan het  
grootste avontuur dat ooit is ondernomen door een nerveuze  
doorsneeman van een meter vijfenzeventig lang, drieënze-  
ventig kilo zwaar en met een ietwat riskante Body Mass In-  
dex (BMI) van 23,9. Hoezo 'vanaf vandaag'? Omdat ik giste-  
ren Eunice Park heb leren kennen en zij zal voortaan altijd  
aan mijn zijde staan. Kijk eens goed naar me, dagboek. Wat  
zie je? Een tengere man met een grijs gezicht als een gezon-  
ken slagschip, vreemde vochtige ogen, een reusachtig glim-  
mend voorhoofd waarop tien holenmensen iets heel moois  
hadden kunnen schilderen, een sikkelvormige neus boven  
een klein pruimenmondje, en aan de achterkant een steeds  
groter wordende kale plek die qua vorm sprekend lijkt op de  
staat Ohio waarvan de hoofdstad Columbus wordt aangege-  
ven door een donkerbruine moedervlek. *Onbeduidend.* Ten-  
ger is in bijna elke betekenis van het woord een vloek voor  
mij. Een middelmatig lichaam in een wereld waarin alleen  
een ongelooflijk lichaam ertoe doet. Een lichaam dat op de  
chronologische leeftijd van negenendertig al te lijden heeft  
onder een teveel aan LDL-cholesterol, een teveel aan het  
ACTH-hormoon, te veel dingen die het hart bedreigen, de  
lever overbelasten, alle hoop doen varen. Een week geleden,  
voordat Eunice me een reden gaf om verder te leven, zou je  
langs me heen hebben gekeken, lief dagboek. Een week ge-

leden bestond ik niet. Een week geleden benaderde ik in een restaurant in Turijn een potentiële klant, een HNWI (Hoge Netto Waarde Individu) met een grote persoonlijke aantrekkingskracht. Hij keek op van zijn winterse *bollito misto*, staarde langs me heen, richtte zijn blik weer op de gekookte orgie van zeven soorten vlees en zeven groentesauzen, keek weer op en staarde opnieuw langs me heen. Het mag duidelijk zijn dat ik, voordat iemand van de high society mij ook maar vaag in de gaten krijgt, eerst een brandende pijl in een dansende eland moet schieten of door een staatshoofd persoonlijk in de ballen moet worden getrapt.

Maar toch zal Lenny Abramov, je nederige dagboekancier, die kleine onbeduidende persoon, altijd blijven leven. De techniek is er bijna klaar voor. Als Coördinator Buitendienst Levensgenieters (klasse G) van de afdeling Posthumane Dienst van de Staatling-Wapachung Maatschappij, zal ik de eerste zijn die er deel aan zal hebben. Ik hoef alleen maar mijn best te doen en in mezelf te geloven. Ik moet gewoon van de verzadigde vetten en de drank afblijven. Ik moet veel groene thee en basisch water drinken, en mijn genoom op de juiste mensen richten. Ik moet mijn smeltende lever weer laten aangroeien, mijn hele bloedsomloop vervangen door ‘SlimBloed’, en een veilige en warme plek vinden (maar ook weer niet té warm) om de strenge seizoenen en holocausten door te komen. En als de aarde het gaat begeven, wat ooit zal gebeuren, verruil ik de planeet voor een nieuwe, groenere aarde met minder allergenen; en genietend van mijn eigen intelligentie, over ongeveer  $10^{32}$  jaar, als ons universum besluit te imploderen, verdwijnt mijn persoonlijkheid via een zwart gat naar een dimensie waar de onvoorstelbare wonderbaarlijkheden die me op Aarde 1.0 in leven hielden – *tortelli lucchesi*, pistache-ijs, het vroege werk van de Velvet Underground, de strakke gebruide huid over de barokke

architectuur van twintigjarige billen – even lachwekkend en infantiel zullen lijken als legosteentjes, babyvoeding of een spelletje ‘Simon Says’.

Juist: ik ga niet dood, *caro diario*. Nooit, nooit, nooit, nooit. En als je me niet gelooft, dan kun je doodvallen.

Gisteren was mijn laatste dag in Rome. Stond rond elf uur op, dronk caffè macchiato in de koffiebar met de lekkerste honingbrioche, tienjarig anti-Amerikaans buurjongetje schreeuwde: ‘Niks globaal! Komt niks van in!’, warme katoenen handdoek vol schuldgevoelens om mijn nek omdat ik niet tot op het laatste nippertje had doorgewerkt, mijn *apparat* trillend met relaties, gegevens, afbeeldingen, projecties, kaarten, inkomende berichten, geluid, drift. Nog zo’n vroege zomerdag van rondzwerven, straten bepaalden mijn lot, hielden me vast in hun ovenwarme eeuwige omhelzing.

Kwam terecht waar ik altijd terechtkom. Bij het allermooiste gebouw in heel Europa. Het Pantheon. De ideale afmetingen van het ronde gebouw; het gewicht van de koepel boven je hoofd, ondersteund door een koele, wiskundige precisie; de oculus dat de regen en het verschroeiende Romeinse zonlicht binnenlaat; de koelte en schaduw die desondanks de overhand hebben. Niets kan het Pantheon doen verbleken, zelfs de opzichtige godsdienstige make-over niet (het is nu officieel een katholieke kerk). Zelfs de opgeblazen, straatarme Amerikanen niet die beschutting zoeken onder de *portico*. Zelfs de moderne Italianen niet die voor de deur staan te geinen en te ruziën, jongens die meiden versieren, met ronkende scooters tussen hun harige benen, families bestaande uit meerdere generaties die een lawaaiige levendigheid uitstralen. Nee, het is het meest indrukwekkende grafmonument dat ooit is gebouwd voor een mensensoort. Als ik blijf leven na de ondergang van de aarde en haar vertrouwde

baarmoeder verlaat, neem ik de herinnering aan dat gebouw met me mee en straal ik het uit over het hele universum. Kijk eens waartoe de primitieve mens in staat is geweest! Aanschouw zijn eerste hunkering naar onsterfelijkheid, zijn discipline, zijn onbaatzuchtigheid.

Mijn laatste dag in Rome. Ik dronk mijn macchiato. Kocht dure deodorant, misschien met romantische gedachten in mijn achterhoofd. Ik sliep een uur of drie met masturbatoire onderbrekingen in mijn belachelijk zonovergoten flat. En daarna, op een feestje van mijn vriendin Fabrizia, ontmoette ik Eunice...

Wacht, nee. Dat is niet helemaal waar. De chronologie klopt niet. Ik jok tegen je, lief dagboek. We zijn pas op bladzijde 10 en ik lieg de hele boel al bij elkaar. Er is iets afschuwelijks gebeurd voorafgaand aan Fabrizia's feestje, zo afschuwelijk dat ik er niet over wil schrijven omdat ik wil dat jij een positief dagboek blijft.

Ik ben naar de Amerikaanse ambassade geweest.

Het was niet mijn idee om daarheen te gaan. Sandi, een vriend van mij, zei dat als je langer dan 250 dagen in het buitenland bent en je niet tijdig inschrijft voor *Welcome Back, Pa'dner*, het officiële Repatriëringsprogramma voor Amerikaanse Staatsburgers, je grote kans loopt op JFK te worden opgepakt voor staatsondermijnende activiteiten en te worden opgesloten in een 'beveiligde instelling' ergens op het Amerikaanse platteland, Joost mag weten waar, om te worden gescreend.

Sandi weet álles – hij is werkzaam in de modewereld – dus ik besloot zijn enthousiast gebrachte, zwaar cafeïnehoudende advies serieus te nemen en repte me naar de Via Veneto, waar het crèmekleurige palazzo waarin de ambassade van ons land is gehuisvest, weelderig vertoeft achter een onlangs gegraven gracht. Maar niet lang meer, vermoed ik. Volgens

Sandi heeft het berooide ministerie van Buitenlandse Zaken de tent zojuist verkocht aan StatoilHydro, het Noorse staatsoliebedrijf, en toen ik de Via Veneto bereikte waren alle bomen en struiken rondom het gebouw teruggesnoeid tot hoge, agnostische vormen om de nieuwe eigenaren te behagen. De ambassade was omgeven door pantserwagens, en vanuit het gebouw was het geluid te horen van talloze papierversnipperaars.

Er stond nauwelijks een rij bij het loket voor visa. Alleen een paar uiterst sneue, berooide Albanezen wilden nog steeds emigreren naar de Verenigde Staten, en dat eenzame groepje werd nog meer ontmoedigd door een affiche waarop een dappere kleine otter met een sombrero stond afgebeeld die in een overvolle reddingsboot wilde springen. Het onderschrift luidde: 'De boot is vol, amigo.'

In een geïmproviseerde beveiligde kooi schreeuwde een man achter plexiglas iets onverstaanbaars naar me terwijl ik met mijn paspoort naar hem zwaaide. Uiteindelijk verscheen er een doortastende Filippina, onmisbaar in deze streken, die gebaarde in de richting van een volle gang die naar een nabgebouwd ouderwets klaslokaal leidde dat was versierd met de symbolen van het Welcome Back, Pa'dner-programma. De Mexicaanse otter van de 'Boot is vol'-campagne was inmiddels geamerikaniseerd (de sombrero was vervangen door een rood-wit-blauwe halsdoek om zijn harige nek): hij zat op een dom uitziend paard, en het tweetal galoppeerde in de richting van een onmiskenbaar opkomende en waarschijnlijk Aziatische zon.

Er zaten een stuk of vijf van mijn medeburgers achter hun versleten bureaus zacht te mompelen in hun äppäräti. Er lag een oortelefoon als een dode slak op een lege stoel, met een bordje waarop de tekst: STOP OORTELEFOON IN OOR, LEG UW ÄPPÄRÄT OP TAFEL EN SCHAKEL DE BEVEILI-

GING UIT. Ik deed wat mij werd opgedragen. Een elektronische versie van 'Pink Houses' van John Cougar Mellencamp ('Ain't that America, somethin' to see, baby!') neuzelde in mijn oor, waarna er een gepixelde versie van de dappere otter op het display van mijn apparaat verscheen, met op zijn rug de letters ARA, die overgingen in de glimmende tekst: Amerikaanse Reconstructie Autoriteit.

De otter ging op zijn achterste poten staan en borstelde zichzelf omstandig af. 'Hoi, pa'dner!' zei hij, en zijn elektronische stem droop van gemaakte vrolijkheid. 'Ik ben Jeffrey Otter en ik weet zeker dat wij dikke maatjes zullen worden!'

Ik werd overvallen door gevoelens van verlies en eenzaamheid. 'Hoi,' zei ik. 'Hoi, Jeffrey.'

'Jij ook hoi!' zei de otter. 'Ik ga je nu een paar vriendelijke vragen stellen die alleen voor de statistieken bedoeld zijn. Als je een bepaalde vraag niet wilt beantwoorden, zeg dan gewoon: "Ik wil deze vraag niet beantwoorden." Vergeet niet dat ik er ben om je te helpen! Goed dan. We beginnen eenvoudig: hoe heet je en wat is je burgerservicenummer?'

Ik keek om me heen. Om mij heen zaten mensen bloedserieus dingen te fluisteren tegen otters. 'Leonard of Lenny Abramov,' mompelde ik, gevolgd door mijn BSN.

'Hoi, Leonard of Lenny, 205-32-8714. Namens de Amerikaanse Reconstructie Autoriteit heet ik je welkom in de nieuwe Verenigde Staten van Amerika. Pas op, wereld! We zijn niet meer te stuiten!' Er klonken een paar maten uit 'Ain't No Stoppin' Us Now!', de discohit van McFadden en Whitehead keihard in mijn oor. 'En vertel eens, Lenny. Waarom heb je je land verlaten? Voor je werk of voor de lol?'

'Werk,' zei ik.

'En wat doe je voor werk, Leonard of Lenny Abramov?'

'Eh, onbepaalde levensverlenging.'

'Je zei: "Ongemerkte levensverkenning." Is dat juist?'



‘Ik zei *onbeperkte levensverlenging*,’ zei ik.

‘Wat is je Kredietwaardigheid, Leonard of Lenny, op een totaalscore van zestienhonderd?’

‘Vijftienhonderd twintig.’

‘Dat is niet gek. Je kunt zeker heel goed met geld omgaan. Je hebt een flinke bankrekening, je werkt in de sector “ongemerkte levensverkenning”. De volgende vraag die ik je moet stellen is: ben je lid van de Tweepartijpartij? En zo ja, zou je dan onze wekelijkse äppärät-stream “Ain’t No Stoppin’ Us Now!” willen ontvangen? Er staan allerlei geweldige tips in over aanpassing in onze nieuwe Verenigde Staten en hoe je het meeste uit je geld kunt halen.’

‘Ik ben geen lid van de Tweepartijpartij, maar ik zou inderdaad graag die stream willen ontvangen,’ zei ik op verzoevende toon.

‘Okidoki! Je staat op de lijst. Zeg, Leonard of Lenny, heb je soms ook buitenlanders ontmoet tijdens je verblijf in het buitenland?’

‘Ja,’ zei ik.

‘Wat voor mensen waren dat?’

‘Een paar Italianen.’

‘Je zei “Nigerianen”.’

‘Een paar Italianen,’ herhaalde ik.

‘Je zei “Nigerianen”,’ hield de otter vol. ‘Je weet dat Amerikanen soms eenzaam worden in het buitenland. Dat komt wel vaker voor! Daarom kom ik nooit uit de beek waarin ik geboren ben. Wat heeft dat voor zin? Vertel eens, puur voor de statistiek, heb je tijdens je verblijf ook intieme fysieke contacten gehad met niet-Amerikanen?’

Ik staarde naar de otter, mijn handen trilden onder het tafelblad. Kreeg iedereen die vraag voorgelegd? Ik wilde niet terechtkomen in een ‘beveiligde instelling’ ergens op het Amerikaanse platteland, alleen maar omdat ik op Fabrizia

was gekropen en mijn gevoelens van eenzaamheid en minderwaardigheid in haar had willen verstoppen. ‘Ja,’ zei ik. ‘Met één vrouw. Een paar keer.’

‘En hoe luidde de volledige naam van die niet-Amerikaanse? Eerst de achternaam graag.’

Een paar tafels verderop hoorde ik een vent, wiens vierkante Engelse kop deels schuilging achter een enorme haardos, Italiaanse namen lispelen in zijn äppärät.

‘Ik wacht nog steeds op die naam, Leonard of Lenny,’ zei de otter.

‘DeSalva, Fabrizia,’ fluisterde ik.

‘Je zei “DeSalva...”’ De otter zweeg halverwege de naam, en mijn äppärät begon geluiden te maken die duiden op ‘diep nadenken’, als een radertje dat als een razende rondraait in het omhulsel van hard plastic, omdat de verouderde schakelschema’s volledig overbelast waren door de otter en zijn capriolen. De woorden `ERROR CODE IT/FC-GS/VLAG` verschenen op het display. Ik stond op en liep naar de beveiligingskooi voor in het gebouw. ‘Neemt u me niet kwalijk,’ zei ik met mijn mond voor de spreekopening. ‘Mijn äppärät is geblokkeerd. De otter hield op met praten. Zou u misschien die aardige Filippina-mevrouw langs willen sturen?’

De oude knar achter de balie kraakte iets onverstaanbaars tegen me. De revers van zijn shirt trilden van de *stars and stripes*. Het enige wat ik opving waren de woorden ‘wachten’ en ‘servicebeambte’.

Er ging een uur voorbij als een bureaucratische metro-noon. Verhuizers droegen een manshoge afbeelding naar buiten van onze nationale *E Pluribus Unum*-adelaar, alsmede een eettafel waaraan drie poten ontbraken. Uiteindelijk kwam er een oudere blanke vrouw met enorme orthopedisch verantwoorde schoenen door de gang gestampt. Ze had een schitterende drieledige neus, Romeinser dan welke fok er

ooit langs oevers van de Tiber heeft gegroeid, en zo'n roze-achtige oversized bril die ik associeer met een aardig karakter en een links gedachtegoed. Haar dunne lippen trilden door het dagelijkse contact met het leven, en in haar oorlellen hingen zilveren ringen die een maat te groot voor haar waren.

Qua uiterlijk en voorkomen deed ze me denken aan Nettie Fine, een vrouw die ik na mijn middelbareschooltijd niet meer had gezien. Ze was de eerste die mijn ouders begroette op het vliegveld toen ze veertig jaar geleden vanuit Moskou naar de Verenigde Staten waren komen vliegen, op zoek naar dollars en God. Ze was hun jonge Amerikaanse moeder, hun latkes brengende vrijwilligster van de synagoge, organisator van Engelse lessen en schenkster van overgebleven meubilair. Netties man werkte op het ministerie van Buitenlandse Zaken in Washington DC. En voordat ik naar Rome vertrok had mijn moeder me verteld dat hij gestationeerd was in een Europese hoofdstad...

'Mevrouw Fine?' zei ik. 'Bent u Nettie Fine, mevrouw?'

Mevrouw? Ik was opgevoed om haar te aanbidden, maar ik was bang voor Nettie Fine. Ze had mijn familie gezien in de armste, zwakste en meest hulpbehoevende omstandigheden (mijn ouders waren in de Verenigde Staten aangekomen met samen letterlijk één stel ondergoed). Maar deze evenwichtige vrouw had mij niets anders geschonken dan onvoorwaardelijke liefde, het soort liefde dat me in golven overspoelde, waarna ik verzwakt en uitgehold achterbleef, vechtend tegen een onderstroom waarvan ik de oorsprong niet kon vaststellen. Ze sloeg haar armen om me heen en vroeg schreeuwend waarom ik haar niet eerder was komen opzoeken, en waarom ik er plotseling zo oud uitzag ('Maar ik ben bijna veertig, mevrouw Fine,' 'O, wat vliegt de tijd, hè Leonard?'), gevolgd door andere voorbeelden van die gelukkige, joodse hysterie.

Het bleek dat ze werkte voor het ministerie van Buitenlandse Zaken, en ondersteuning verleende aan het Welcome Back, Pa'dner-programma.

'Maar begrijp me niet verkeerd,' zei ze, 'ik doe gewoon klantenservice. Ik beantwoord vragen, ik stel ze niet. Dat is het werk van de Amerikaanse Reconstructie Autoriteit.' Ze boog voorover en haar artisjokadem streek langs mijn gezicht toen ze zei: 'O, wat is er toch met ons gebeurd, Lenny? Ik krijg verslagen op mijn bureau waar ik van moet huilen. De Chinezen en Europeanen gaan zich van ons losmaken. Ik weet niet wat dat betekent, maar veel goeds kan het niet zijn, wel? En we gaan al onze immigranten met lage kredietwaardigheid deporteren. En onze arme jongens worden afgeslacht in Venezuela. Ik vrees dat we het er deze keer niet heelhuids van afbrengen!'

'Nee, dat komt wel goed, mevrouw Fine,' zei ik. 'Er is nog steeds maar één Amerika.'

'En dan die idiote Rubenstein. Het is toch niet te geloven dat hij er een van ons is?'

'Een van ons?'

Ze fluisterde nauwelijks hoorbaar: 'Een jóód.'

'Mijn ouders zijn eerlijk gezegd dol op Rubenstein,' zei ik, verwijzend naar onze arrogante maar onder een ongunstig gesternte geboren minister van Defensie. 'Ze zitten de hele dag thuis en kijken naar FoxLiberty-Prime of FoxLiberty-Ultra.'

Mevrouw Fine trok een vies gezicht. Ze had mijn ouders geholpen een plaatsje te vinden in het Amerikaanse continuum, had hen leren gorgelen en onze zweetplekken uitwassen, maar hun diepgewortelde Sovjet-Russische conservatisme vond ze weerzinwekkend.

Ze kende me vanaf mijn geboorte, toen de Abramov-*misj-pooche* nog in Queens woonde, in een krappe benedenflat

waaraan ik nu met heimwee terugdenk, maar wat een treurig onderkomen moet zijn geweest. Mijn vader was conciërge in een regeringslaboratorium op Long Island, zodat we de eerste tien jaar van mijn leven tenminste Smac konden eten. Mijn moeder vierde mijn geboorte met een promotie van typiste tot secretaresse bij de coöperatieve bank waar ze dapper werkte zonder een behoorlijke kennis van het Engels, en plotseling waren we op weg naar een plaatsje in de lagere middenklasse. In die tijd reden mijn ouders met me rond in hun roestige Chevrolet Malibu Classic door wijken die armer waren dan de onze, zodat we konden lachen om dat rare bruine gepeupel dat daar rondliep op sandalen, en tegelijkertijd een belangrijke les konden leren over wat mislukking kon betekenen in Amerika. Nadat mijn ouders aan mevrouw Fine hadden verteld over onze toertochtjes door de achterbuurten van Corona en de veilige delen van Bed-Stuy, ontstond er een breuk tussen haar en mijn familie. Ik herinner me dat mijn ouders het woord ‘wreed’ opzochten in het Engels-Russische woordenboek en geschokt vaststelden dat onze Amerikaanse moeder zo over ons zou kunnen denken.

‘Ik wil alles weten!’ zei Nettie Fine. ‘Vertel wat je allemaal hebt gedaan in Rome.’

‘Ik ben werkzaam in de creatieve economie,’ zei ik trots. ‘Onbeperkte Levensverlenging. Wij helpen mensen onsterfelijk te worden. Ik ben op zoek naar Europese *HNWI*’en – Hoge Netto Waarde Individuen – die klant bij ons willen worden. Die noemen we “Levensliefhebbers”.’

‘Jeetje!’ zei mevrouw Fine. Ze had duidelijk geen flauw idee waar ik het over had, maar die vrouw, met haar drie wellevende, aan de Universiteit van Pennsylvania afgestudeerde zoons, kon alleen maar bemoedigend lachen. ‘Dat lijkt me... heel wat!’

‘Dat is het ook,’ zei ik. ‘Maar ik geloof dat ik een probleem-

pje heb hier.’ Ik legde haar het probleem uit dat ik zojuist had gehad met Welcome Back Pa’dner. ‘Misschien denkt die otter wel dat ik me ophou met Nigerianen, terwijl ik zei “Een paar Italianen”.’

‘Laat me je äppärät eens zien,’ zei ze op dwingende toon. Ze schoof haar bril omhoog zodat de zachte rimpels van haar zestig jaar, die haar gezicht al vanaf haar geboorte die typische uitdrukking gaven, zichtbaar werden en een troost vormden voor allen. ‘ERROR CODE IT/FC-GS/VLAG,’ zuchtte ze. ‘O jee, dat is niet best. Je bent afgevlagd.’

‘Maar waarom?’ riep ik. ‘Wat heb ik misdaan?’

‘Sst,’ zei ze. ‘Ik zal je äppärät even resetten. We proberen Welcome Back, Pa’dner gewoon opnieuw.’

Ze deed een paar pogingen, maar dezelfde bevroren otter verscheen steeds weer op het display, met dezelfde boodschap. ‘Wanneer is dit gebeurd?’ vroeg ze. ‘Wat wilde dat *ding* van je weten?’

Ik aarzelde en voelde me nog naakter tegenover de autochtone redster van mijn familie. ‘Hij vroeg me de naam van de Italiaanse met wie ik iets heb gehad.’

‘We gaan even terug,’ zei Nettie, als altijd de troubleshooter. ‘Toen die otter vroeg of je wilde meedoen aan het “Ain’t No Stoppin’ Us Now!”-programma, wat deed je toen?’

‘Ik zei dat ik wilde meedoen.’

‘Goed zo. En wat is je kredietwaardigheid?’ Ik vertelde het haar. ‘Mooi. Dan zou ik me geen zorgen maken. Als ze je tegenhouden op JFK, geef ze dan mijn contactinfo en zeg dat ze *onmiddellijk* contact met me moeten opnemen.’ Ze toetste haar coördinaten in op mijn äppärät. Toen ze me omhelsde, voelde ze mijn knieën knikken van angst. ‘Ach, lieverd,’ zei ze, terwijl er een warme, autochtone traan van haar wang op mijn gezicht droop. ‘Maak je geen zorgen. Het komt wel goed. Een man als jij. Creatieve economie. Ik hoop alleen dat

de kredietwaardigheid van je ouders hoog genoeg is. Die zijn helemaal naar Amerika gereisd, en waarvoor. Waarvóór?’

Maar ik maakte me wel degelijk zorgen. Ik moest wel. Afgevlagd door zo’n kutotter! Jezus christus. Ik dwong mezelf kalm te blijven, te genieten van de laatste twintig uur van mijn een jaar durende Europese idylle en misschien heel erg dronken te worden van die zurige rode montepulciano.

Mijn laatste avond in Rome begon normaal, lief dagboek. Weer zo’n halfslachtige orgie bij Fabrizia, de vrouw met wie ik een relatie heb. Ik begin een beetje genoeg te krijgen van die orgieën. Zoals alle New Yorkers ben ik een vastgoedhoer, en ik ben dol op die laat-negentiende-eeuwse appartementen in Turijnse stijl aan het grote, van palmbomen voorziene Piazza Vittorio Emanuele met zonnige vergezichten op de groene Albaanse heuvels in de verte. Bij mijn laatste bezoek aan Fabrizia waren er weer de gebruikelijke groep van veertigjarigen, rijke kinderen van filmregisseurs uit Cinecittà, die zo nu en dan als tekstschrijvers werken voor de zieltogende RAI (ooit Italië's enige televisiebedrijf), maar voornamelijk levend op het slinkende kapitaal van hun ouders. Dat bewonder ik zo aan niet meer zo jonge Italianen, het gestaag afnemen van hun ambitie, de erkenning dat het beste ver achter hen ligt. (Een Italiaanse Whitney Houston had kunnen zingen: ‘I believe the *parents* are our future.’) Wij Amerikanen kunnen nog veel leren van hun elegante ondergang.

Ik ben altijd verlegen in gezelschap van Fabrizia. Ik weet dat ze me alleen maar mag omdat ik ‘vermakelijk’ ben en ‘grappig’ (lees: joods), en omdat haar bed al een hele poos niet is verwarmd door een plaatselijke man. Maar nu ik haar had verkocht aan de otter van de Amerikaanse Reconstructie Autoriteit, maakte ik me zorgen dat er op de een of andere manier repercussies voor haar zouden kunnen volgen. De re-

gering van Italië is de laatste in Europa die ons nog de kont likt.

Hoe dan ook, Fabrizia was niet van me af te slaan tijdens dat feest. Eerst kusten zij en een of andere dikke Britse cineast me om beurten op de ogen. Daarna, terwijl ze op de bank gezeten een woedend gesprek in het Italiaans op haar apparaat voerde, spreidde ze haar benen en gunde me een blik op haar neon slipje, waarbij haar dikke, mediterrane schaamhaar duidelijk zichtbaar was. Ze onderbrak haar hysterische geschreeuw en zei in het Engels tegen me: 'Je bent een stuk decadenter geworden sinds je mij kent, Lenny.'

'Ik doe mijn best,' stamelde ik.

'Nog meer je best doen,' zei ze. Ze klapte haar benen weer tegen elkaar, wat bijna mijn dood werd, en vervolgde haar telefonische guerrilla. Ik wilde nog een keer die elegante, veertigjarige borsten voelen. Ik maakte een paar draaiende bewegingen in haar richting en bewoog mijn oogleden verleidelijk op en neer (dat wil zeggen dat ik flink liep te knippen) met een dosis Oostkust-ironie in een poging tot imitatie van een Cinecittà-diva uit de jaren zestig. Fabrizia knipperde terug en stak een hand in haar slipje. Een paar minuten later openden we de deur van haar slaapkamer en ontdekten haar driejarige zoontje dat zich schuilhield onder een kussen terwijl een rookwolk uit de andere vertrekken om hem heen kringelde. 'Kut,' zei Fabrizia, terwijl ze een blik op de astmatische dreumes wierp die over het bed in haar richting kroop.

'Mama,' fluisterde het kind. '*Aiutami.*'

'Katia!' schreeuwde ze. '*Puttana!* Ze moet op hem passen. Blijf hier, Lenny.' Ze ging op zoek naar de Oekraïense nanny, terwijl haar zoontje door de rookwalm achter haar aan strompelde.

Ik liep de gang op, die leek op de aankomsthal op de luchthaven Fiumicino, met stellen die elkaar ontmoetten, bij el-



kaar kwamen, in kamers verdwenen, uit kamers tevoorschijn kwamen, blousejes rechtrokken, broekriemen vastgespten, uit elkaar gingen. Ik haalde mijn gedateerde äppärät met de retro notenhouten finish en het stoffige display met blikkerende berichten tevoorschijn, en probeerde erachter te komen of er Hoge Netto Waarde Individuen aanwezig waren – de laatste kans om nieuwe klanten te werven voor mijn baas Joshie, nadat ik er het afgelopen jaar welgeteld één had gevonden – maar geen van de aanwezige gezichten was zo beroemd dat het op mijn display verscheen. Een half en half bekende, ogenschijnlijk norse en verlegen Mediafiguur, een kunstenaar uit Bologna, keek toe terwijl zijn vriendin schaamteloos stond te flirten met een minder talentvolle man. ‘Ik werk een beetje en speel een beetje,’ zei iemand in het Engels met een zwaar accent, gevolgd door een lieflijke maar holle vrouwenlach. Een onlangs gearriveerd Amerikaans meisje dat yogales gaf aan de sterren, werd aan het huilen gebracht door een veel oudere Romeinse vrouw die haar voortdurend met een lange, scherpe vingernagel in de hartstreek priemde en haar persoonlijk verantwoordelijk stelde voor de Amerikaanse invasie van Venezuela. Er verscheen een bediende met een grote schaal met gemarineerde ansjovis. De kale man die bekendstond als ‘Kankerjongen’ volgde terneergeslagen een Afghaanse prinses op de hielen aan wie hij zijn hart had verpand. Een enigszins bekende acteur van de RAI begon me te vertellen hoe hij in Chili een meisje van goede komaf zwanger had gemaakt en vervolgens naar Rome was gevlucht voordat de Chileense justitie hem ter verantwoording kon roepen. Er kwam een mede-Napolitaan bij ons staan die tegen me zei: ‘Neem me niet kwalijk, Lenny, we moeten even praten in dialect.’

Ik bleef staan wachten op mijn Fabrizia, knabbelde op een ansjovisje en voelde me de geilste negenendertigjarige man

in Rome – voorwaar een serieus te nemen onderscheiding. Misschien was mijn tijdelijke minnares tijdens onze tijdelijke scheiding in andermans armen gevallen. En ik had geen meisje in New York dat op me wachtte, ik wist niet eens of er in New York nog een baan op me wachtte na mijn mislukkingen in Europa, en dus wilde ik neuken met Fabrizia. Ze was de zachtste vrouw die ik ooit had aangeraakt, de spieren bewogen zich ergens diep onder haar huid, als een denkbeeldige versnellingsbak, en haar adem was net als die van haar zoontje ondiep en moeizaam, zodat het als ze ‘de liefde maakte’ (haar woorden) klonk alsof ze elk moment haar laatste adem kon uitblazen.

Mijn blik viel op een bekende in de Romeinse scene: een oude Amerikaanse beeldhouwer, klein van stuk, met weinig tanden in zijn mond en een beginnend Beatles-kapsel, die graag opsneed over zijn vriendschap met de iconische acteur uit Tribeca ‘Bobby D’. Ik heb die dronken dikzak menigmaal in een taxi geduwd, waarna ik de taxichauffeurs naar zijn prestigieuze adres op de Gianicolo stuurde en hem twintig van mijn eigen kostbare euro’s in de hand stopte.

Ik besteedde nauwelijks aandacht aan de jonge vrouw die vlak voor me stond, een kleine Koreaanse (ik had eerder afspraakjes met twee andere, heerlijk idiote exemplaren), die haar haar uitdagend had opgestoken zodat ze een vage gelijkenis vertoonde met een piepjonge Audrey Hepburn. Ze had volle, glanzende lippen en een schattige concentratie sproeten rond haar neus, ze woog vast nog geen veertig kilo en was zo compact gebouwd dat ik begon te rillen door de ondeugende gedachten die in me opkwamen. Ik vroeg me bijvoorbeeld af of haar moeder, ongetwijfeld een piepklein, smetteloos vrouwtje dat zich ernstig zorgen maakte als immigrante en leed onder een slecht geloof, wist dat haar dochter geen maagd meer was.

‘O, daar heb je Lenny,’ zei de Amerikaanse beeldhouwer toen ik naar hem toe liep en hem een hand gaf. Hij was een Hoge Netto Waarde Individu, hoewel op het randje, en ik had bij verschillende gelegenheden geprobeerd hem het hof te maken. De jonge Koreaanse wierp me een blik toe waaruit volgens mij een ernstig gebrek aan belangstelling bleek (haar afwezige blik kwam op me over als chagrijnig) en ze hield haar handen voor zich gevouwen. Ik vreesde dat ik een nieuwe liaison verstoorde en wilde me weer verontschuldigen, maar de Amerikaan begon ons aan elkaar voor te stellen. ‘De lieflijke Eunice Kim uit Fort Lee, New Jersey, via Elderbird College, Massachusetts,’ zei hij met het agressieve Brooklyn-accent dat hij zelf zo charmant en authentiek vond. ‘Euny studeert kunstgeschiedenis.’

‘Eunice *Park*,’ corrigeerde ze hem. ‘Ik studeer geen kunstgeschiedenis. Ik studeer überhaupt niet meer.’

Ik was aangenaam verrast door haar bescheidenheid en kreeg prompt een stevige, kloppende erectie.

‘Dit is Lenny Abraham. Hij helpt oude effectenmakelaren wat langer te leven.’

‘Abramov,’ zei ik met een onderdanige buiging naar de jongedame. Mijn oog viel op het glas bijna zwarte Siciliaanse rode wijn in mijn hand, dat ik in één slok achteroversloeg. Plotseling gutste het zweet in mijn frisgewassen overhemd en mijn lelijke mocassins. Ik haalde mijn apparaat tevoorschijn en klapte het open met een gebaar dat tien jaar daarvoor misschien nog hip was geweest, hield het stompzinnig voor me, stopte het weer in mijn borstzak, greep een gereedstaande fles en vulde mijn glas bij. Ik voelde de behoefte iets indrukwekkends over mezelf te zeggen. ‘Ik doe nanotechnologie en zo.’

‘Als wetenschapper?’ vroeg Eunice Park.

‘Meer als vertegenwoordiger,’ mompelde de Amerikaanse

beeldhouwer. Hij was berucht om zijn prestatiegerichte houding tegenover vrouwen. Op het vorige feest had hij de strijd met een Milanese animatiecineast gewonnen om te worden gepijpt door Fabrizia's negentienjarige nichtje. In Rome was dat *breaking news*.

De beeldhouwer draaide zich half om naar Eunice, zodat hij me met zijn brede schouder half aan haar gezicht ontrok. Ik beschouwde dat als het sein om te vertrekken, maar steeds als ik aanstalten maakte, keek ze me aan en wierp me zo achteloos mogelijk een reddingslijn toe. Misschien was ze zelf bang voor de beeldhouwer en was ze bezorgd dat ze zelfs ergens in een slecht verlicht kamertje op haar knieën zou moeten gaan zitten.

Ik dronk aan één stuk door en was getuige van de pogingen van de beeldhouwer om indruk te maken op de volstrekt ongeïnteresseerde Eunice Park. 'Dus ik zeg tegen haar, ik zeg "Contessa, je mag net zolang logeren in mijn strandhuis in Puglia totdat je weer op de been bent." Ik heb bovendien geen tijd om naar het strand te gaan. Ze willen dat ik een opdracht aanneem in Shanghai. Zes miljoen yuan voor twee stukken. Dat is, hoeveel – vijftig miljoen dollar? Dus ik zeg tegen haar, ik zeg: "Niet huilen, contessa, sluwe ouwe vos die je bent. Ik heb zelf ook helemaal aan de grond gezeten. Geen *centavo* om mijn kont te krabben. Ik ben zo'n beetje opgegroeid in de Brooklyn Navy Yard. Mijn eerste jeugdherinnering is een klap in mijn gezicht. Bam!"'

Ik had te doen met de beeldhouwer en niet alleen omdat ik twijfelde aan zijn kansen op succes bij Eunice Park, maar omdat ik besepte dat hij niet lang meer te leven had. Van een ex-minnares van hem hoorde ik dat zijn gevorderde diabetes hem bijna twee tenen had gekost, en zijn zware cocaïnegebruik eiste zijn tol van zijn sterk verouderde vatenstelsel. In onze kringen noemden we hem ОГН, Onmogelijk Goed te

Houden, zijn conditie was te zeer aangetast om te worden gered, de psychologische indicatoren wezen op een 'extreme wens/bereidheid om te sterven'. Nog wanhopiger was zijn financiële situatie. Ik citeer woordelijk uit mijn verslag aan baas Joshie: 'Jaarinkomen 2,24 miljoen yuan-gekoppelde dollar; schulden, inclusief alimentatie voor exen en kinderen, 3,12 miljoen dollar; te investeren tegoeden (exclusief vastgoed) – 22 000 000 neuro; vastgoed 5,4 miljoen yuan-gekoppelde dollar; totale uitstaande schuldenlast 12,9 miljoen dollar, niet gekoppeld.' Kortom: een zootje.

Waarom deed hij zichzelf dit aan? Wat hij moest doen was de drugs en die veeleisende jonge vrouwen met rust laten, tien jaar naar Korfoe of Chiang Mai gaan, zijn lichaam doordrenken met alkaline en slimme technologie, de vrije radicalen een kopje kleiner maken, zich concentreren op zijn werk, zijn opdrachtenportefeuille aandikken, zijn vette pens kwijtraken, zijn bloedhondensmoel laten optrekken. Wat hield de beeldhouwer hier, in een stad die alleen nut had als herinnering aan het verleden, zich verlustigend aan jonge meiden, zwaarbehaarde kutjes en borden vol koolhydraten, meezwemmend op de modieuze stroom die onherroepelijk leidde naar zijn ondergang? Achter dat lelijke lijf, die rottende tanden, die zure adem bevond zich een visionair, een scheppend wezen wiens lompe werk ik soms bewonderde.

Terwijl ik de beeldhouwer liep te begraven achter de dragers aan en zijn bloedmooie ex-vrouw en engelachtige tweelingzootjes troostte, keek ik naar Eunice Park: jong, stoïcijns en plat, die knikte bij de egocentrische opmerkingen van de beeldhouwer. Ik wilde haar platte borstkas aanraken, de stijve tepeltjes voelen die mij – zo stelde ik me voor – haar liefde verklaarden. Ik zag dat haar scherpe neus en slanke armen bedekt waren met een dun laagje zweet en dat ze net zo snel dronk als ik, wijnglazen van passerende dienbladen pluk-

kend, en dat haar strakke pruimenmond steeds paarser werd. Ze droeg een chique spijkerbroek en een parelsnoer die haar minstens tien jaar ouder deden lijken. Het enige jeugdige aan haar was een mooi gevormde witte hanger – het leek wel een kiezelsteen – die eruitzag als een miniatuur nieuw apparaat. In bepaalde welvarende delen van de trans-Atlantische samenleving waren de verschillen tussen oud en jong langzaam aan het verdwijnen, en in andere delen waren de jongeren meestal naakt, maar wat was het verhaal achter Eunice Park? Probeerde ze zich ouder of rijker of blanker voor te doen? Waarom willen aantrekkelijke mensen altijd anders zijn dan zichzelf?

Toen ik weer haar kant op keek, had de beeldhouwer zijn zware poot op haar delicate schouder gelegd, waar hij stevig in kneep. ‘Chinese vrouwen zijn zó teer,’ zei hij.

‘Ik ben niet zo teer.’

‘Ja, dat ben je wel!’

‘En ik ben ook niet Chinees.’

‘Hoe dan ook, Bobby D. en Dick Gere kregen ruzie op een feest. Dick kwam naar me toe en zei: “Waarom heeft Bobby zo’n ongelooflijke hekel aan mij?” Wacht. Wat zei ik? Wil je nog een drankje? O! Het was de juiste beslissing van jou om naar Rome te komen, poesje. New York stelt tegenwoordig helemaal niks meer voor. Amerika heeft afgedaan. En met die klootzakken die nu aan de macht zijn, ga ik al helemaal niet meer terug. Die fokking Rubenstein. Die fokking Tweepartijpartij. Het is je reinste 1984, baby. Niet dat je die vergelijking snapt. Misschien kan onze boekenvriend Lenny op dit punt uitkomst brengen. Je hebt ontzettend mazzel dat je nu hier bij mij bent, Euny. Wil je me kussen?’

‘Nee,’ zei Eunice Park. ‘Nee, dank je.’

*Nee, dank je.* Een lief Koreaans meisje, afgestudeerd aan Elderbird College, Massachusetts. Wat verlangde ik er naar

die volle lippen zelf te kussen en dat frêle lijfje in mijn armen te nemen.

‘Waarom niet?’ schreeuwde de beeldhouwer. En omdat hij allang niet meer in staat was de gevolgen van zijn handelen op korte termijn te overzien, begon hij haar aan haar schouders heen en weer te schudden, als een dronkenman, zo hard dat haar kleine gestalte zich er niet tegen leek te kunnen verzetten. Eunice keek op, en in haar ogen zag ik de vertrouwde woede van een volwassene die plotseling wordt teruggeworpen naar zijn jeugd. Ze legde een hand op haar maag, alsof ze daar gestompt was, en keek naar beneden. Er was rode wijn over haar dure trui geknoeid. Ze keek me aan, en ik zag gène, niet voor de beeldhouwer maar voor zichzelf.

‘Laten we even rustig blijven,’ zei ik en ik legde mijn hand op de gespannen, vochtige nek van de beeldhouwer. ‘Misschien kunnen we beter even op de bank gaan zitten en een slokje water drinken.’ Eunice wreef over haar schouder en deed een paar passen naar achteren. Het leek alsof ze met succes probeerde haar tranen te bedwingen.

‘Kanker op, Lenny,’ zei de beeldhouwer, en hij gaf me een duw. Zijn handen waren ontegenzeggelijk sterk. ‘Ga lekker even je fontein van de jeugd aan de man brengen.’

‘Ga op een bank zitten en relax even,’ gebood ik de beeldhouwer. Ik liep naar Eunice en gebaarde met mijn arm in haar richting maar sloeg die niet meteen om haar heen. ‘Sorry,’ mompelde ik. ‘Hij is dronken.’

‘Ja hoor, ik is dronken!’ riep de beeldhouwer. ‘En misschien ben ik nu zelfs ook wel een beetje aangeschoten. Maar morgenvroeg maak ik weer kunst. En wat ga jij doen, *Leonard*? Groene thee en gekloonde lever dealen aan oude Tweepartijleden? Een agenda intypen? Laat me eens raden. “Mijn oom heeft me misbruikt. Ik ben drie seconden verslaafd geweest aan heroïne.” Vergeet die fontein van jou maar, beste vriend.

Ook al word je duizend jaar, het maakt geen enkel verschil. Middelmatige figuren als jij verdienen zelfs onsterfelijkheid. Vertrouw die gast niet, Eunice. Hij is anders dan wij. Het is een echte Amerikaan. Een echte uitblinker. Dankzij lui als hij zitten we nu in Venezuela. Dankzij lui als hij durven mensen in de States geen “boe” meer te roepen. Hij is geen haar beter dan Rubenstein. Kijk eens naar die donkere Asjkenazische ogen. Kissinger de Tweede.’

Er had zich een groepje mensen om ons heen verzameld. Zo’n beroemde woedeaanval van de beeldhouwer was een bron van vermaak voor de Romeinen, en de woorden ‘Venezuela’ en ‘Rubenstein’, uitgesproken met een traag, beschuldigend genoegen, konden zelfs een comateuze Europeaan op de been krijgen. Ik hoorde Fabrizia’s stem in de woonkamer. Zo behoedzaam mogelijk probeerde ik de Koreaanse in de richting van de keuken te duwen, waarachter zich de personeelsverblijven en de andere uitgang van het appartement bevonden.

In het vage licht van een kale peer zag ik hoe de Oekraïense nanny het lieve, donkere hoofd van Fabrizia’s zoontje strelde terwijl ze hem een inhaler in de mond probeerde te stoppen. Het kind reageerde nauwelijks verbaasd op onze onverwachte komst, de nanny zei ‘*Che cosa?*’, maar we marcheerden langs haar en het keurige stapeltje kleren en goedkope souvenirs (een schort met de David van Michelangelo schrijflings over het Colosseum) die haar persoonlijke bezittingen vormden. Terwijl Eunice en ik over de galmende marmere trap naar beneden liepen, hoorden we hoe Fabrizia en anderen de achtervolging inzetten en de kooilift naar hun hoge verdieping ontboden, vastbesloten als ze waren om ons in te halen en te horen wat er was gebeurd, hoe de enorme, dronken woede-uitbarsting van de beeldhouwer was ontstaan. ‘Lenny, kom terug,’ riep Fabrizia. ‘*Dobbiamo scopare*



*ancora una volta.* We moeten nog een keer neuken. Nog één keer.’

Fabrizia. De zachtste vrouw die ik ooit had aangeraakt. Maar misschien had ik geen behoefte meer aan zachtheid. Fabrizia. Haar lichaam werd langzaam ingenomen door kleine legertjes haar, haar rondingen gefixeerd door koolhydraten: de Oude Wereld met zijn stervende, niet-elektronische lichamelijke ten voeten uit. En voor mijn neus: Eunice Park. Een nanovormige vrouw die waarschijnlijk nog nooit het gekriebel van haar eigen schaamhaar had gevoeld, die borsten noch lichaamsgeur had, wier bestaan even ontspannen was op het display van een *äppärät* als voor me op straat.

Buiten scheen de mediterrane maan zwanger en voldaan boven de uitwaaierende palmbomen op Piazza Vittorio. De enige voetgangers waren stijlvol geklede Italianen die zich na het diner wankelend naar huis begaven, de enige geluiden waren het gemompel van hun verbitterde gesprekken en het gerammel en gesis van de oude tram langs de noordoostkant van het plein.

Eunice Park en ik marcheerden verder. Zij marcheerde, ik huppelde achter haar aan en was niet in staat mijn vreugde te verbergen omdat ik samen met haar het feest was ontvlucht. Ik wilde dat Eunice me bedankte omdat ik haar had bevrijd uit de klauwen van de beeldhouwer en zijn doodslucht. Ik wilde dat ze me leerde kennen en vervolgens alle afschuwelijke dingen zou verwerpen die hij over mij had beweerd: mijn vermeende gierigheid, mijn grenzeloze ambitie, mijn gebrek aan talent, mijn fictieve lidmaatschap van de Tweepartijenpartij en mijn bedenkelijke plannen met Caracas. Ik wilde haar vertellen dat ik zelf in gevaar verkeerde, dat de Amerikaanse Reconstructie Autoriteit mij had beschuldigd van opruiing, en dat alles omdat ik naar bed was geweest met één Italiaanse vrouw van middelbare leeftijd.

Ik wierp een blik op de geruïneerde trui van Eunice en het obscene frisse lichaam dat daaronder leefde, zweette en, hoopte ik, naar mij verlangde. ‘Ik ken een goede stomerij die heel goed is in rode wijnvlekken,’ zei ik. ‘Een eindje verderop zit een Nigeriaan.’ Ik benadrukte ‘Nigeriaan’ om mijn ruimdenkendheid te onderstrepen. Lenny Abramov, mensenvriend.

‘Ik werk als vrijwilliger in een opvangcentrum voor vluchtelingen bij het centraal station,’ zei Eunice zonder enige aanleiding.

‘Echt waar? Dat is fantastisch!’

‘Wat ben jij een nerd.’ Ze lachte me vierkant uit.

‘Wat?’ zei ik. ‘O, sorry.’ Ik lachte ook, voor het geval het als grapje bedoeld was, maar ik voelde me ook gekwetst.

‘LPT,’ zei ze. ‘IMSO. ILM DP PRGV. Volstrekt PRGV.’

De jeugd en hun afko’s. Ik deed alsof ik begreep waar ze het over had. ‘Precies,’ zei ik. ‘IMF. PLO. UEFA.’

Ze keek me aan alsof ik gek was geworden. ‘IVJ,’ zei ze.

‘Wie is dat?’ Ik stelde me een lange protestantse man voor.

‘Het betekent: “Ik verneuk je.” Gewoon een geintje, snap je?’

‘Duh,’ zei ik. ‘Die kende ik al. Echt waar. Waarom ben ik in jouw waarneming eigenlijk een nerd?’

“In jouw waarneming”,’ aapte ze me na. ‘Wie zegt er nou zoiets? En wie draagt er zulke schoenen? Je lijkt wel een boekhouder.’

‘Ik geloof dat er boosheid in het spel is,’ zei ik. Wat was er gebeurd met dat lieve, gekwetste Koreaanse meisje van drie minuten geleden? Om de een of andere reden zette ik mijn borst op en ging op mijn tenen lopen, ook al was ik zeker vijftien centimeter langer dan zij.

Ze raakte de manchet van mijn overhemd aan en keek er aandachtig naar. ‘Dit is niet goed dichtgeknoopt,’ zei ze. En

voordat ik kon reageren knoopte ze mijn manchets opnieuw en trok aan de mouw zodat er minder plooiën bij de schouder en bovenarm zaten. ‘Zo,’ zei ze. ‘Nu zie je er iets beter uit.’

Ik wist niet wat ik moest zeggen of doen. Tegenover mensen van mijn leeftijd weet ik precies wie ik ben. Fysiek niet aantrekkelijk maar wel goed opgeleid, redelijk betaald, werkzaam in het grensgebied van wetenschap en technologie (ook al beschik ik over dezelfde finesse met mijn *äppärät* als mijn oude geïmmigreerde ouders. Op Planeet Eunice Park speelden deze eigenschappen blijkbaar geen rol. Ik was een soort stokoude sukkel. ‘Dank je,’ zei ik. ‘Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest beginnen.’

Ze glimlachte naar me, en het viel me op dat ze het soort kuiltjes in haar wangen had die niet alleen oneffenheden vormen maar het gezicht warmte en persoonlijkheid geven (en in het geval van Eunice iets van haar woede weghaalden). ‘Ik heb trek,’ zei ze.

Ik zag er waarschijnlijk uit als de in verlegenheid gebrachte Rubenstein tijdens de persconferentie nadat onze troepen verslagen waren bij Ciudad Bolívar. ‘Wat?’ zei ik. ‘Trek? Is dat niet een beetje laat?’

‘Eh, nee, opa,’ zei Eunice Park.

Ik negeerde haar opmerking. ‘Ik ken een tentje in de Via del Governo Vecchio. Het heet da Tonino. Uitstekende *cacio e pepe*.’

‘Ja, dat staat ook in mijn *Time Out*-gids,’ zei het brutale wicht tegen me. Ze tilde haar op een *äppärät* lijkende hanger op en bestelde in belachelijk volmaakt Italiaans een taxi. Ik was sinds de middelbare school niet meer zo bang geweest. Zelfs de dood, mijn slanke en onvermoeibare wraakgodin, leek aan glans te verliezen in vergelijking met de almachtige Eunice Park.

In de taxi hield ik afstand van haar en gaf me over aan slap

geouwehoer ('Ik hoorde dat de dollar weer verder devalueert...'). De stad Rome doemde rond ons op in haar achteloze schoonheid, accepteerde ons geld en was bereid voor ons te poseren, maar had uiteindelijk niets en niemand nodig. Ik kwam erachter dat de chauffeur had besloten mij te flessen, maar ik tekende geen bezwaar aan tegen de veel te lange route die hij koos, vooral niet toen we om het paars verlichte pantser van het Colosseum cirkelden, en ik hield mezelf voor: *Onthoud dit goed, Lenny; ontwikkel een soort heimwee naar iets, want anders kom je er nooit achter wat belangrijk is.*

Maar toen de nacht ten einde liep, herinnerde ik me niet bar veel meer. Laten we het erop houden dat ik bleef drinken. Ik dronk uit angst (ze was zo gemeen). Ik dronk van geluk (ze was zo mooi). Ik dronk tot mijn hele mond en gebit donkerrood waren gekleurd en de doordringende lucht van mijn adem en zweet het verstrijken van mijn jaren verrieden. En zij dronk ook. Een *mezzo litro* van het plaatselijke bocht werd een hele *litro*, en daarna *due litri*, gevolgd door een fles met waarschijnlijk iets Sardijns, maar in elk geval dikker dan stierenbloed.

Enorme schalen met voedsel waren nodig om deze overdaad te absorberen. We kauwden peinzend op de varkenswangen van de *bucatini all'amatriciana*, slurpten ieder een bord spaghetti met gekruide aubergine naar binnen, en deelden een konijn dat min of meer zwom in olijfolie. Ik besefte dat ik dit allemaal zou missen als ik weer in New York was, zelfs het afschuwelijke tl-licht dat genadeloos mijn leeftijd verried – de rimpels rond mijn ogen, de hoofdweg en drie landwegen die dwars over mijn voorhoofd liepen, het zichtbare gevolg van tal van slapeloze nachten waarin ik tobde over niet-gerealiseerde genoegens en mijn zorgvuldig opgespaarde inkomen, maar vooral over de dood. Dit restaurant was populair bij acteurs, en terwijl ik met mijn vork in de

holle pasta en de glimmende aubergine prikte, probeerde ik me hun harde, om aandacht smekende stemmen en de levendige Italiaanse handgebaren in te prenten die naar mijn idee synoniem zijn met het levende dier en derhalve met het leven zelf.

Ik concentreerde me op het levende dier vóór me en probeerde haar te dwingen van me te houden. Ik praatte overdreven veel en, naar ik hoopte, oprecht. Het volgende is wat ik me herinner van ons gesprek.

Ik zei tegen haar dat ik niet weg wilde uit Rome, nu ik haar had leren kennen.

Ze herhaalde dat ik een nerd was, maar wel een nerd om wie ze kon lachen.

Ik zei dat ik meer wilde dan haar aan het lachen maken.

Ze zei dat ik blij moest zijn met wat ik had.

Ik zei dat ze met me mee moest gaan naar New York.

Ze zei dat ze waarschijnlijk lesbisch was.

Ik zei dat mijn werk mijn leven was, maar dat ik nog wel ruimte had voor wat liefde.

Ze zei dat er van liefde absoluut geen sprake kon zijn.

Ik zei dat mijn ouders Russische immigranten waren die in New York woonden.

Ze zei dat haar ouders Koreaanse immigranten waren die in Fort Lee, New Jersey woonden.

Ik zei dat mijn vader een gepensioneerde conciërge was die graag viste.

Ze zei dat haar vader chiroprodist was en graag zijn vrouw en dochters in het gezicht stompte.

‘O,’ zei ik. Eunice Park haalde haar schouders op en verontschuldigde zich. Op mijn bord hing het dode hartje van het konijn uit zijn borstkas. Ik legde mijn hoofd in mijn handen en vroeg me af of ik wat euro’s op tafel moest gooien, opstaan en vertrekken.

Maar niet lang daarna liep ik door de met klimop bedekte Via Giulia, met mijn arm om het geurige, jongensachtige lichaam van Eunice Park geslagen. Ze verkeerde overduidelijk in opperbeste stemming, afwisselend liefhebbend en plagerig: ze beloofde me een zoen en bekritiseerde mijn beroerde Italiaans. Ze was afwisselend timide en giechelig, haar sproeten glommen in het maanlicht en ze stiet dronken, puberale kreten uit als: ‘Hou je kop eens, Lenny!’ en ‘Wat ben je toch een idioot!’ Ik merkte dat ze haar opgestoken haar had losgelaten en dat het donker was, eindeloos en zo dik als garen. Ze was vierentwintig.

In mijn flat paste niet meer dan een goedkoop tweepersonsmatras en een opengeslagen koffer volgepropt met boeken (‘Mijn ouderejaars vriendinnen op Elderbird noemden dat altijd “Deurstoppers”,’ zei ze). We kusten elkaar loom, alsof het niets voorstelde, daarna wat ruiger, alsof we het meenden. Er deden zich een paar probleempjes voor. Eunice Park wilde haar beha niet uitdoen (‘Ik heb helemaal geen borsten’), en ik was zo bang en dronken dat ik geen erectie kreeg. Maar ik wilde haar sowieso niet penetreren. Ik praatte haar uit haar slipje, hield de beide rondingen van haar kontje in mijn handen en duwde mijn lippen midden in haar zachte, levendige kutje. ‘O, Lenny,’ zei ze enigszins bedroefd, want ze moet hebben gevoeld hoeveel haar frisse jeugdigheid betekende voor mij, een man die leefde in de wachtkamer van de dood en nauwelijks het daglicht en de hitte van zijn korte verblijf op aarde kon velen. Ik likte en likte en ademde de lichte geur van iets authentiek menselijks op, waarna ik waarschijnlijk met mijn gezicht tussen haar benen in slaap ben gevallen. De volgende ochtend was ze zo aardig me te helpen met het opnieuw pakken van mijn koffer, die ik zonder haar hulp niet dicht kreeg. ‘Zo moet dat niet,’ zei ze toen ze zag hoe ik mijn tanden poetste. Ik moest mijn tong uitsteken, en

ze schraapte ruw met mijn tandenborstel over de paarse oppervlakte. ‘Zo,’ zei ze. ‘Dat is beter.’

Tijdens de taxirit naar het vliegveld voelde ik tegelijkertijd de driedubbele pijn van geluk, eenzaamheid en behoefte. Ze had me gedwongen mijn lippen en kin grondig te wassen om elk spoor van haar uit te wissen, maar de alkaline geur van Eunice Park hing nog steeds in mijn neus. Ik zat luidruchtig te snuiven en probeerde zo haar innerlijke wezen terug te roepen, en broedde op een list om haar naar New York te lokken, met haar te trouwen en mijn leven, mijn hele eeuwige leven met haar te delen. Ik voelde aan mijn deskundig gepoetste tanden en aan het grijze dons dat boven mijn overhemd uitstak en dat ze die ochtend in het zwakke licht had bestudeerd. ‘Wat lief,’ zei ze, gevolgd door een met kinderlijke verwondering uitgesproken: ‘Je bent oud, Len.’

Ach, lief dagboek. Mijn jeugd is voorbij, maar de wijsheid van de ouderdom manifesteert zich nog niet. Waarom is het zo moeilijk om in deze wereld een volwassen man te zijn?